

Arrest

nr. 304 140 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 11 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 14 februari 2022 dienden de ouders van verzoekende partij verzoeken om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen. Op 15 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatusen tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 5 mei 2023 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de ouders van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 mei 2023 dienden de ouders van verzoekende partij volgende verzoeken om internationale bescherming in. Op 30 november 2023 verklaarde de commissaris-generaal deze volgende beschermingsverzoeken onontvankelijk. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 29 maart 2024.

1.3. Op 26 mei dient verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 oktober 2023.

1.4. Op 24 november 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten. Je bent geboren op (...) 2011 en aldus nog minderjarig. Op 8 augustus 2018 verliet jij samen met jouw gezin Iran. Jullie dienden een verzoek in om internationale bescherming in Griekenland hetgeen jullie ontvingen. Omwille van de onveilige situatie in Griekenland, slechte medische zorgen en leefomstandigheden verlieten jullie Griekenland op 9 februari 2022. Op 14 februari 2022 dienden jouw ouders, M. M.(...) en H. Z. (...) een verzoek om internationale bescherming in te België dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam, en die van jouw zussen (M., G.; M., B.), als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Jouw ouders haalden in het kader van hun verzoek aan dat jouw vader problemen had met de Iraanse overheid omwille van zijn deelname aan een betoging in 1393 of 1394. Toen jouw vader in 2018 samen met zijn broer opnieuw deelnam aan een betoging kwam hij opnieuw in het vizier van de Iraanse overheid. Jouw gezin verliet hierop Iran. Jouw vaders broer, H., werd gearresteerd en geëxecuteerd in Iran. Voor dit verzoek nam het Commissariaat-generaal op 15 december 2022 een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de door jouw ouders aangehaalde problemen. Er werd een beroep aangetekend tegen deze beslissing. Op 5 mei 2023 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De beslissing in het kader van het verzoek van jouw ouders is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 mei 2023 diende jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij herhaalden ze nog steeds dezelfde problemen te hebben in Iran. Bovendien nam jouw vader deel aan twee betogingen in België tegen de Iraanse overheid, jouw moeder ging daarbij één keer mee. Daarbovenop gaven jouw ouders aan niet terug te kunnen keren omdat hun dochters, waaronder jij, dan verplicht zouden worden een hoofddoek te dragen.

Op 26 mei 2023 diende jij ook een eigen verzoek in om internationale bescherming. Jij vreest bij een terugkeer naar Iran samen met jouw familie vermoord te worden door de Iraanse overheid omwille van problemen die jouw vader had. Voorts zou jij verplicht worden een hoofddoek te dragen.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden ter staving van hun eerste verzoek om internationale bescherming, waardoor de beslissing nu definitief is. Jij verwijst immers ook naar de problemen die jouw vader had in Iran (NPO, p.2, 3). Voor wat betreft je verklaring dat je bij terugkeer naar

Iran een hoofddoek zou moeten dragen (NPO, p.2, 3) – een element dat je ouders eveneens aanhaalden bij hun tweede verzoek – wordt opgemerkt dat het louter bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan niet om ten aanzien van Iran een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in Iran geldende rechtsregels. Het recht op de eerbiediging van het privéleven is niet absoluut. Het opleggen van beperkingen aan voornoemd recht behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Aansluitend dient er opgemerkt te worden dat er voor het tweede verzoek van jouw vader M., M. en jouw moeder H., Z. eveneens wordt overgegaan tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Jij legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/1, 57/6 en 62 en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 13 en 14 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt dat er ten onrechte wordt geoordeeld dat zij geen eigen elementen heeft aangebracht die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar leeftijd (13 jaar), dat zij sinds 2018 in Europa leeft en wil leven als kind/tiener van haar leeftijd en haar mening wil mogen uiten alsook dat zij recht heeft op een goed leven, recht op onderwijs, vrije meningsuiting overeenkomstig het IVRK hetgeen onmogelijk is in Iran. In dit verband stelt verzoekende partij dat zij persartikels en internetverslagen neerlegt inzake de discriminaties en vervolgingen tegen minderjarige meisjes. Er wordt in het verzoekschrift aangestipt dat verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Er wordt toegelicht dat zij lijdt aan anorexia nervosa en anxio-depressieve stoornissen zoals blijkt uit de bijgebrachte medische stukken waarmee geen rekening wordt gehouden. Tot slot wordt gewezen op de middels het verzoekschrift aangebracht medisch attest van 10 oktober 2023 dat de ernst van de pathologieën bevestigt.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgebracht:

- medisch getuigschrift van 21 juni 2023 met een geannoteerde versie van 10 oktober 2023 dat de situatie nog steeds actueel is;
- Amnesty International, “Iran. Les mineurs détenus subissent coups de fouet, décharges électriques et violences sexuelles dans le cadre de la répression contre les manifestations” van 16 maart 2023;
- Human Rights Watch, “Iran : Les forces de sécurité ont tué, torturé et maltraité des enfants” van 25 april 2023;
- artikel “jeunes filles iraniennes, petits bourgeons sous la grêle” van 19 november 2023;
- Amnesty International, “Iran – Une jeunesse en grand danger” geraadpleegd op 6 december 2023;
- Le Monde, “En Iran, des mineurs victimes de la répression” van 18 oktober 2022;
- TV5 monde, “vague d’intoxication dans les écoles en Iran : qui veut nuire à l’éducation des filles?” van 2 maart 2023;
- artikel “Iran : des millions d’écoliers menacés d’empoisonnement dans leur écoles” van 21 april 2023.

2.2.2. Verzoekende partij brengt op 8 maart 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- standaard medisch getuigschrift van 20 januari 2024;
- psychiatrisch verslag van 27 februari 2024;
- artikel van Iran International/Iranintltv over een geval van agressie van een jong meisje in een school betreffende de vestimentaire beperkingen, met een beëdigde vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Vooreerst kan aangaande de bijzondere procedurele noden, gewezen worden op volgende motieven: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partij gaat geenszins concreet in op voorgaande pertinente bevindingen zodat zij er geen afbreuk aan kan doen.

Waar de medische situatie van verzoekende partij en haar kwetsbaar profiel wordt benadrukt, wijst de Raad erop dat uit het medisch getuigschrift van 21 juni 2023 met een geannoteerde versie van 10 oktober 2023 niet kan afgeleid worden dat zij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar relaas en eigen elementen daarbij op een gedegen en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Het neergelegd attest spreekt zich immers niet concreet en specifiek uit over de mogelijke invloed en impact van de geattesteerde klachten en symptomen op het algemene en dagdagelijkse functioneren van verzoekende partij noch over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op het vermogen van verzoekende partij om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de eigen elementen. Nergens wordt in concreto aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de medische problemen een deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken.

In de gegeven omstandigheden kan aldus ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat ze kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn*

eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.4. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal dient vastgesteld te worden dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij uitsluitend berust op de feiten die haar ouders in hun verzoeken om internationale bescherming reeds aangehaald hebben.

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen wordt er vooreerst met reden gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar beschermingsverzoek op dezelfde gronden berust die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, namelijk de problemen die haar vader had in Iran.

In dit verband moet aangestipt worden dat de ouders van verzoekende partij er echter niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. De beslissingen van het CGVS werden door de Raad bevestigd in het arrest nr. 288 554 van 5 mei 2023.

Er wordt in de bestreden beslissing pertinent vervolgd dat ook het tweede beschermingsverzoek van de ouders door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard, dit omdat ze geen nieuwe elementen aanhaalden die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze in aanmerking zouden komen voor een internationale beschermingsstatus. Het beroep dat ze hiertegen indienden werd verworpen bij arrest nr. 304 139 van 29 maart 2024.

Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat verzoekende partij op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Voorts heeft de commissaris-generaal terdege gemotiveerd dat betreffende de verklaring van verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Iran een hoofddoek zou moeten dragen – een element dat haar ouders eveneens aanhaalden bij hun tweede verzoek – wordt opgemerkt dat het louter bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan niet om ten aanzien van Iran een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Verwerende partij heeft geoordeeld dat deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en algemene in Iran geldende rechtsregels betreffen. Tevens wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is en het opleggen van beperkingen aan voornoemd recht tot de soevereine bevoegdheid behoort van de verscheidene nationale staten.

Verzoekende partij meent evenwel dat geen rekening werd gehouden met haar leeftijd (13 jaar), met het gegeven dat zij sinds 2018 in Europa leeft en wil leven als kind/tiener van haar leeftijd en haar mening wil mogen uiten alsook dat zij recht heeft op een goed leven, recht op onderwijs, vrije meningsuiting overeenkomstig het IVRK hetgeen onmogelijk is in Iran. In dit verband stelt verzoekende partij dat zij persartikels en internetverslagen neerlegt inzake de discriminaties en vervolgingen tegen minderjarige meisjes.

In dit verband moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van de vrouwen of jonge meisjes volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe verzoekende partij met haar verwijzingen naar algemene informatie, waaronder een artikel toegevoegd middels haar aanvullende nota, echter in gebreke blijft. Een loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in Iran en het betoog rond een verblijf in Europa en omtrent de uitoefening van de fundamentele rechten zoals vervat in het Kinderrechtenverdrag is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In dit verband dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zelf geen concrete persoonlijke problemen in Iran heeft aangehaald (persoonlijk onderhoud, p. 3).

De Raad merkt verder op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo volstaat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet om in hoofde van verzoekende partij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te

nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

In zoverre verzoekende partij daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich heeft trachten te integreren, riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partij, te meer ook de beschermingsverzoeken van haar ouders negatief werden afgesloten.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft waarbij wordt toegelicht dat zij lijdt aan anorexia nervosa en anxio-depressieve stoornissen, zoals onder meer posttraumatische stress zoals blijkt uit de bijgebrachte medische attesten toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota, wordt benadrukt dat deze medische problematiek, die de Raad geenszins wil minimaliseren, evenwel geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt volledigheidshalve vast dat verzoekende partij niet aanvoert laat staan aan toont, dat zij niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Iran.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat verzoekende partij in casu geenszins aan toont dat zij omwille van haar medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontkend of opzettelijk worden geweigerd.

Tot slot wordt nog ter volledigheid opgemerkt dat in zoverre in de neergelegde medische attesten wordt verwezen naar de vlucht uit Iran en de problemen aldaar, dergelijke attestering niet kan gelden als sluitend bewijs voor de vrees of voorgehouden problemen van verzoekende partij en haar ouders. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de fysieke/psychologische problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze fysieke of psychologische problemen werden opgelopen en veroorzaakt en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Zodoende kan dit attest dan ook geen ander licht werpen op de conclusie dat het vluchtrelaas van de ouders ongelooftwaardig werd bevonden.

2.3.4.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partij toont evenwel geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 13 en 14 van het Kinderrechtenverdrag die betrekking hebben op het recht op vrije meningsuiting van kinderen en hun vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, dient vastgesteld te worden dat, in acht genomen voorgaande vaststellingen, verzoekende partij een schending van deze artikelen niet aannemelijk maakt.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet vastgesteld worden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het commissariaat-generaal waar zij de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, er konden nieuwe en/of aanvullende stukken neergelegd worden, met bijstand van een advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU